

The Holy See

KATEHEZA PAPE IVANA PAVLA II.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 17. studenog 2004.

Rušiti zidove razdioba, kako bi svi u Kristu našli mir

Kateheza br. 39; uvodno čitanje: Psalam 67, Svi narodi neka slave Gospodina (večernja srijede II. tjedna) Smilovao nam se Bog i blagoslovio nas, / obasjao nas licem svojim, / da bi sva zemlja upoznala putove tvoje, / svi puci tvoje spasenje! / Neka te slave narodi, Bože, / svi narodi neka te slave! / Nek se vesele i kliču narodi, / jer sudiš pucima pravedno / i narode vodiš na zemlji. / Neka te slave narodi, Bože, / svi narodi neka te slave! / Zemlja plodom urodila! / Bog nas blagoslovio, Bog naš! / Bog nas blagoslovio! / Neka ga štuju svi krajevi svjetski!

1. "Zemlja plodom urodila", kliče Psalam 67 što smo ga upravo navijestili, jedan od tekstova uključenih u bogoslužje večernje. Taj izričaj nas navodi da pomislimo kako se radi o zahvali upućenoj Stvoritelju za darove zemlje, znak božanskoga blagoslova. No, taj prirodni vidik usko je isprepleten s onim povijesnim: plodovi zemlje primljeni su kao prigoda da se uvijek iznova traži od Boga da blagoslovi svoj narod (usp. rr. 2.7.8), tako da se svi puci zemlje obrate Izraelu, te putem njega nastoje stići do Boga Spasitelja. Imamo, dakle, u kompoziciji ovoga Psalma, jedan univerzalni i misionarski vidik, na tragu obećanja danog Abrahamu: "Sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati" (Post 12,3; usp. 18,18; 28,14).

2. Božanski blagoslov Izraelu za koji se moli, očituje se konkretno u plodnosti polja i stoke, te u ljudskoj plodnosti, to jest u daru života. Stoga Psalam započinje retkom (usp. Ps 67,2) koji podsjeća na poznati svećenički blagoslov što nam ga donosi Knjiga brojeva: "Neka te blagoslovi Gospodin i neka te čuva! Neka te Gospodin licem svojim obasja, milostiv ti bude! Neka pogled svoj Gospodin svrati na te i mir ti donese!" (Br 6,24-26). Tema blagoslova ponovno odjekuje na kraju Psalma, gdje se ponovno pojavljuju plodovi zemlje (usp. Ps 67,7-8). No, ondje se nalazi ona

tema sveopćosti koja duhovnoj biti čitavoga himna daje iznenađujuću širinu obzorja. Radi se o otvaranju koje isijava senzibilitetom Izraela koji je već spreman suočiti se sa svim narodima zemlje. Sastavljanje ovoga Psalma možda valja smjestiti nakon iskustva babilonskoga progonstva, kad je narod već upoznao što je to dijaspora među drugim narodima i u drugim krajevima.

3. Zahvaljujući blagoslovu zazvanome nad Izraela, čitavo će čovječanstvo moći upoznati "putove" i "spasenje" Gospodinovo (usp. r. 3), odnosno njegov spasenjski naum. Svim kulturama i svim društvima objavljuje se da Bog sudi i vlada narodima i državama u svim krajevima zemlje, vodeći svakoga od njih prema obzoru pravde i mira (usp. r. 5). To je veliki ideal prema kojem stremimo, to je navještaj koji najviše pogađa čovjeka u Psalmu 67 i u tolikim proročkim tekstovima (usp. Iz 2,1-5; 60,1-22; Job 4,1-11; Sef 3,9-10; Mal 1,11). To će biti i kršćanski navještaj, što će ga ocrtati sveti Pavao, podsjećajući da je spasenje svih naroda središte "otajstva", to jest božanskoga spasenjskog nauma: "Pogani su subaštinici i sutijelo i sudionici obećanja u Kristu Isusu po evanđelju" (Ef 3,6).

4. Izrael ovdje već može tražiti od Boga da svi narodi budu uključeni u njegovu hvalu; bit će to sveopći zbor: "Neka te slave narodi, Bože, svi narodi neka te slave!", ponavlja se u Psalmu (usp. Ps 67,4.6). Ta želja iz Psalma naviješta događaj opisan u Poslanici Efežanima koja smjera, čini se, na zid podijele koji je u jeruzalemskome hramu odvajao Židove od pogana: "Sada pak, u Kristu Isusu, vi koji nekoć bijaste daleko, dođoste blizu - po Krvi Kristovoj. Doista, on je mir naš, on koji od dvoga učini jedno: pregradu razdvojnici, neprijateljstvo razori u svome tijelu... Tako dakle više niste tuđinci ni pridošlice, nego sugrađani ste svetih i ukućani Božji" (Ef 2,13-14.19). Iz toga proizlazi i poruka za nas: moramo rušiti zidove razdioba, neprijateljstava i mržnje, kako bi obitelj sinova Božjih ponovno našla svoj sklad za jedinim stolom, te mogne blagoslivljati i hvaliti Stvoritelja zbog darova koje udjeljuje svima, bez razlike (usp. Mt 5,43-48).

5. Kršćanska je tradicija iščitavala Psalm 67 pod kristološkim i marijanskim vidom. Za Crkvene oce zemlja koja ima dati svoj plod je Djevica Marija koja rađa Krista Gospodina. Tako, naprimjer, sv. Grgur Veliki u Tumačenju Prve knjige o kraljevima objašnjava taj redak, ispreplićući ga s mnogim drugim odlomcima Pisma: "Marija je ispravno nazvana "planinom bogatom plodovima", jer od nje je rođen najbolji plod, to jest novi čovjek. A prorok, gledajući je lijepu i okićenu u slavi plodnosti, kliče: "Isklijat će mladica iz panja Jišajeva, izdanak će izbit iz njegova korijena" (Iz 11,1). David, veseleći se zbog ploda s ove planine, kaže Bogu: "Neka te slave narodi, Bože, svi narodi neka te slave. Zemlja plodom urodila!". Da, zemlja je plodom urodila, jer onaj kojega je rodila Djevica, nije začet čovjekovim djelom, nego je nju osjenio Duh Sveti. Stoga Gospodin kralju i proroku Davidu kaže: "Potomka tvoje utrobe posadit ću na prijestolje tvoje" (Ps 132,11). Stoga i Izaija kliče: "Plod zemlje bit će na ponos" (Iz 4,2). Doista, onaj kojega je Djevica rodila nije bio samo "sveti čovjek", nego i "Bog silni" (Iz 9,5)" (Testi mariani del primo millennio, III, Roma 1990., str. 625).

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana